

— דאר־היום, אמרתי במכתב החוטמי הצר
 פתי והדגשתי על ה"יום" (מלרע) ויצא "דה"יון"...
 — כבודו עובד בה"ז'ורנל־דוריאן" ?
 — לא, ענית, אני עובד ב"דו־אר־ה-
 י : פ" ולא ב"דוריאן".

והסברתי לו : דאר־היום, פרושו : "דיילי-
 מייל". . .

— "אה, אוי, אוי, (כו, כז) ענה הפקיד הצב-
 אי הצרפתי, אתה עובד בעתון האנגלי ה"דיילי-
 מייל"

תחבתי לו את גליון "דאר־היום" שהיה בידי
 והסברתי לו בלשונו שזהו עתון לא אנגלי כי אם
 עברי המופיע לא בעיר־הבירה של אנגליה, כי אם
 של פלשתין. . .

נטל הנני את הגליון הפוך ותמונת הכחורה
 שבמדרעת המשחה לשנים "קולגייט" נהפכה במ-
 דילה.

משך הצרפתי בכתפיו ואמר :
 C'est de l'hebreu pour moi . . .

(וזהו ע ב ר י ת בשבילי, פתגם השגור
 בפי הצרפתים ברצותם להניד שאינם מכינים
 כ ל ו ם באיזה שפה).

בקצור, לאחר שנעלם לחמשה רגעים אשר
 היו בעיני כחמש שנים, והתיעץ עם ה"אדון בפקד-
 דר", וחפשו במרטיסיה של העתונים אם דאר־היום
 אי ר' עומדת אינם רשומים חלילה "ברשימה הש-
 חורה", יצאנו ב"ה נקיים והפספורט הוחזר
 לי בכבוד גדול. . .

(הסוף בעמוד ז')

ובכן, אותו החרר עלה ב ע ב ר י ת יותר
 הזל ב-15 גרוש. . . בעברית, אומר לי הכחור,
 מכינים כנראה, זא"ז באופן אחר לגמרי, וסותרים
 זע"ז באופן אחר לגמרי, יותר קרוב, יותר "היי-
 פיש". . .

וגם כאן בלבנון, כשהקייטנים האירופים הול-
 כים אל השוק לקנות גלויות מצוירות או פירות
 הם מסיידים מעל ראשם את ה"בורנייטה" (המגד-
 בעת האירופית) והם מרויחים 50 למאה ממחיר
 החחורה, הכל כמו אצלנו. . .

* * *

ואם אין גבול לנצול הקייטנים בלבנון ע"י
 בעלי המלונים, המכוניות וההגיוות, הרי יש גבול
 לא"י בצפון ושמו : ראס־אל־נאקורה.

וישנם שני גבולות : אחד בפלשתינה (א"י),
 השמור ע"י האנגלים והשני במרדק מאות אחדות
 של מטרים בתחום הלבנון והדגל של "הארז הגד-
 דול", העומד תחת השגחת האפוטרופוס השני :
 וצרפתי. . .

בתחנה הראשונה עברתי בשלום : רק מכט
 אזור לתוך הפספורט שלי : אל תמונתי ואל פר-
 צופי אלרייט !

ואולם בהגיעי אל הצרפתים החלה סדרה
 שלמה של בחינות ושבע בדיקות אצלי ואצל שכנותי,
 אעפ"י שעיניה אינן טרוטות. . .

כשראו בפספורט שלי את השם המפורש
 "ז'ורנליסט" (עתונאי) התחילה פרשה של שאלות
 ותשובות :

— מה שם העתון שלך ?

ש ם שיש בו חפץ, כלומר : בנימנה :
 — מה שלומך ? — שאלתני את האכר הצעיר
 הזה שהכרתי בילדותו.

— עוסק אני ב"באנק", הוא אומר בקצרה.
 — איזה באנק, — שאלתיו, בתמיהה— בבנק
 האכרים.

— לא, הוא עונה, בבנק הז'רנוני. . .
 דבריו אלו היו כחידה סתומה.

— מה אינך מבין כאן ? — הוא אומר — מה
 שאני עושה "טהוט מיר ב א נ ק". . . (אני מת-
 הרט). אני זורע בשדה ומתחרט, כי אין גשמים,
 אני שותל בנן ומתחרט כי לא צומח, כנהוג, אני
 "ורמאן", כמו שאומר הערבי. . .

* * *

ועכשיו צאו וראו כמה גדולים דברי חז"ל,
 שאמרו : החיים והמות ביד הלשון, זה ראייה :
 נכנס בחור אחד לאכסניה שלי ב ח י פ ה,

כנראה "ירוק" מקרוב, בא מאמריקה ובקש "רום"
 ("דר בלשון הדולרים) ללון, בעל המלון הראה
 לי "רום" ועל שאלתו של הבחור : "כמה ?" ענה
 לי : בעד־הרום — 25 גרוש". . .

תפש הבחור בשערות ראשו : "מה היה לך ?
 — הן בס"ה אני משתכר 25 גרוש ליום ואיך אוכל
 לשלם לך 25 גרוש רק בעד לינה אחת ?"

— ככה ! משמע שאתה מכאן — הלוחץ ? ולמה
 הנד שותק ? צריך היית לומר לי, שאתה רוצה
 "מקום ללון"— ולא "רום" ! ה"רום" עולה ב-25
 גרוש, אבל "מקום" ללון" — גם 10 גרושים הם
 די ויותר. . .

את מזוודותי על המדף אשר למולי כדי שלא תשלט
 בהן, חלילה עינא בישא... אחריו באו שנים שלשה
 ערבים במצנפת לבנה מסביב לתרבושם הנמוך
 כדרך הערביים מעזה ומחדום. יהודים לא באו :
 בודאי, חשבתי בלבי, נסעו דרך ראס־אל־עין לשם
 קמוץ זמן וכסף. . .

והנה הופיעו שני סוחרים מירושלם :
 — לאן נוסע ר' עומות ? — שאלני אחד מהם—
 למצרים ?

— איזה מצרים ? — אמרתי בבהלה — ל ח י
 פ ה אני נוסע, אל הלבנון ! . . .
 ומתוך הצחוק האדיר, שפרץ מפיהם פתאום,
 הבינותי את משוגגתי, מרב בהילות קפצתי זרד
 החלון ואחרי המזוודות והחבילות ורצנו כלנו על
 הפסים בסכנות נפשות, והגענו כ"ה אל הקרון
 ההולך ל ח י פ ה, כשכבר החל לזוז ולנפע...
 * * *

ותמיד, לשהמפקח ברכבת מכריו את השם
 "זכרון", מתחיל לבי דופק מתוך הרגשה מעורבנת
 של שמחה וגעגועים, ככן המתכוונן לראות את
 אמו אחרי כמה שנים. . .

זכרון־יעקב ! הן זוהי מילדתי, זוהי אמי,
 ערש־ילדותי — אשר בה גדלתי, טופאתי ורוביתי.
 עם כל סגרעותיה אוהב אני אותה וקשור אליה
 בכל נימי הלב והנפש — היוכל בן לשכח את אמו
 ול, תהא גם זקנה וגם מקומטת פנים ? . . .
 אך וכרב גענועי שכחתי את העיקר :
 בין תחנת "בנימינה" וז"י קפץ אל הקרון
 שלי אכר צעיר מכתה של זכרון, מושבת ה ג ר

אמר עומות...

והנה הגיע לאזני פתאום קול רינה ונגינה. . .
 אמרתי, כי תלמידי הכינו לי בודאי "הפתעה"
 ובאו ללוות את רבם עד התחנה ; — הצצתי דרוי
 החלון ונתגלה לנגד עיני מחזה מוזר : קבוצת
 גרמנים וגרמניות צעירים מהמושבה הגרמנית עמדו
 בכנופיה ושרו. . . הארי־שבתורה, בחור אדמוני
 בעל שפם כהיטלר עמד באמצע וחצוצרה בפיו,
 מנצח על הנגינות וכלם שרים במקלה : "צוב
 פ־א־טר לאנד ! ושוב : פ־א־טר לאנד ! ! " (אל
 המולדת).

כך לוו הגרמנים בני "השרון" של ירושלים
 את הבריהם : אם צעירה ומלאך קטן על זרועותיה,
 ב־זוגה ושני חבריה, חנוסעים אל ה נ א צ י ם
 שם ב"פ־א־טר לאנד" שלהם. . .

הם יוצאים בקול־יקולות ואני יוצא בחשאי
 "אינקוגניטו" בלע"ה, כמלך בלגיה, רק בלי ה"מל"
 כה" שלי, שהרי צריך אדם מישראל לנוח ולהתענג
 פעם. . .

* * *

עוד לא הספיקה הרכבת שלנו לעמד בתחנת
 לו ד, ואני תפשתי את החבילות שלי, וגם גברת
 אחת ביניהן, והבאתין דרך הנקבה אל הרחבה אשר
 בצד השני ההולך לחיפה ולקנטרה...
 נכנסתי בהרחבה לאחד הקרונות הריקים ותרי-

תי לי מקום טוב, שלא מצד השמש, גם סדרתי

ואת חטאי אני מזכיר היום, כי נסעתי
 הפעם לנוח לא על הר הכרמל של עיר־העתיד ולא
 על הר כנען של עיר־העבר, — כי אם ל"אמנה
 ופרפר" אשר בצפון, ומטייל הנני עכשיו, לא בנפי
 חלילה, בתוך ה *dois de Boulogne* לא של פריז
 ההוללה וההומיה כי אם בצל הארזים אשר בחור-
 עה זו הנקראת בשם זה "בואה־די־בולוניה" בפי
 הערבים, לרגלי הרההרים ה"סאנין", אחיו הכבוד
 של החרמון, אשר בלבנון. . .
 וכל כך למה ? —

ראשית כל; מזקנים אתבונן — מר' דוד ילין
 וזוגתו שיחיה, ולא רק מזקנים כי אם גם מחכמים
 ומשוררים בישראל, והשנית — וזהו העיקר —
 הרחקתי נדוד ועורך אני "גליות" בלבנון, מקפץ
 על ההיים ומדלג על הנבעות, נע ונד מכפר אל
 כפר, מיער אל יער, וממלון למלון, אך ורק בשי-
 כילכם אתם קוראי וקוראותי היקרים, כדי לאספי
 הומר טרי טהרי הלבנון ; וביחוד רציתי לקיים
 גם אני את תורתו של שיינקין ז"ל, שאמר פעם
 בנאומו הנלהב באמריקה : א"י היא ארץ נפלאה
 — בקיץ עולים אל הלבנון ובחורף יורדים מצי-
 רימה. . .

* * *

ובצאתי לדרכי ביום החמשי העבר בכפר
 ושנתי לי בקרון שבמחלקה הראשונה מצד שני,